

02 — Još sam mali

Budim se i otvaram oči.

Da su makar neki snovi pomišljam, pokušavajući rukama da se uhvatim za ogradicu kreveta. Ne uspevam, nikako da obuzdam nekontrolisane pokrete. Valjda je još rano.

Budale, nisu normalni.

Pustili me u novi krug sa otvorenim uspomenama na prošli. Dok su shvatili grešku, voz je prošao. Bes koji me obuzima nekako stišavam. Ne želim da budem ovde, želim da budem negde drugo, bez sećanja. Trebalo je nešto da završim u prethodnom a sada ne mogu.

Otvaram usta a reči nikako da se formiraju. Nije ni bitno, glupača zna šta treba.

Dernjam se iz sveg glasa. Svetlost razbija tminu i gledam u beli plafon.

— Dušo moja, jesi mi ogladneo? — Čujem poznati lažljivi glas, praćen poznatim mirisom cigarete.

Nema ona pojma šta je duša, samo lupeta gluposti. Da mi je makar jedan dim da povučem.

Naginje se nada mnom, smeši se, otkopčava haljinu i prinosi mi ogromnu sisu.

— Naručkaj se lepo, porašćeš veliki!

Opet lažeš, kobilo jedna! Porašću do 165. Znam iz prošlog života.

Gura mi bradavicu u usta i ja navaljujem.

Ležim potrbuške na njenom ramenu dok mi lupka po leđima, ide mi na živce. Cigareta mi je potrebija nego ikad; u prethodnom životu sam bio strastveni pušač. Možda sam ga zatvorio sa rakom pluća,

nemam pojma, idioti gore su prekinuli vezu pre vremena, ne uspevam da se setim sopstvenog zatvaranja.

Želi da podrignem, da me vrati u krevet i opet cmizdri nad sopstvenom sudbinom, buljeći u šarenu kutiju. Cenim da je neki levat napumpao i ostavio a ja namerno odugovlačim, volim da razgledam sobu, naročito kutiju na kojoj se smenjuju šarene slike. Nikako da joj stavim do znanja da bih i ja gledao u to, glupa je kao guska, kako ne shvata da me ubija dosada belog plafona. U prošlom krugu nije bilo kutija, mora da su me poslali dalje, napred u vremenu.

Čujem zvono. Sigurno onaj lik koji povremeno navraća. Sreća, nisam još podrignuo.

Nosi me niz hodnik do vrata, otvara ih i propušta priliku. Lik se zagleda u mene, prinosi mi svoje glupavo lice, ona pita koliko vremena ima a ja bljucnem frajeru po sred lica. Cerekam se, gugućem i mašem rukicama.

On psuje i hita u kupatilo. Glupača me skida sa ramena i okreće sebi.

— Jao dete moje, kako si zločest!

Opet me lažeš, mamice? Mi prcoljci nemamo zlobe.

Nosi me do kreveca; napinjem se i urlam kao vatrogasna sirena. Spušta me postrance, tako da vidim sobu i gura mi dudu u usta. Spopada me gadan osećaj. Čuči mi pokraj lica i nešto šapuće, onako majčinski toplo. Sigurno nešto folira, samo da zaspem.

Ne izgleda loše. Lepo lice, duga kosa a grudi sam joj video nebrojeno puta. Nikako stas i noge da snimim, al' ima vremena. Još sam mali.

Zatvaram oči i pravim se da spavam. Tako nalaže plan, već se radujem onome što dolazi.

Vidite, meni je ovde strahovito dosadno. Kamo sreće da nisu zabrljali oni gore i odsekli mi sećanje, ne bih znao gde mi je glava a gde dupe. Odrastao bih u magnovenju i preskočio ovu nepodnošljivu sva-

kodnevniciu. Slutim da sam kažnjen ili uklonjen i sve vreme od kako sam izašao iz njene utrobe razmišljam zbog čega, šta sam to toliko loše uradio. Zaključio sam, pre neki dan, da nisam ništa i da se sranja dešavaju al' opet, slutnje mi gone odgovore kao kočijaši konje.

Tiho napušta prostoriju i ostavlja vrata odškrinuta. Mogu da vidim onog lika kako sedi u kuhinji i puši cigaretu.

Zavidim mu na duvanu i na onome što će da usledi. Jesam mali ali nisam glup.

Nesto pričaju, nemam pojma šta. Povremeno se smeju. Njene ruke spuštaju šolju pred njega; on hvali kafu.

Nastavljaju da čavrljaju a ja samo što ne puknem. Nisam dobro proračunao, napeo sam se pre vremena. Valjda ću izdržati do pravog momenta i uprkos pritisku, radujem se. Neka nova, nadolazeća plima miline mi gamiže telom. Iznebuha se osećam moćan. Verovatno radost zbog nestašluka koji sledi.

Pritisak pojačava i konačno, ona prilazi liku. Psujem u sebi, opet joj ne vidim noge.

Kreten je grli, ona se naginje i kosa joj zaklanja ono bezobrazno što rade usnama i jezikom.

Sad je pravi momenat! Dozvoljavam pritisku da uradi svoje i serem u pelenu. Poznat smrad mi ulazi u nozdrve i ja sam srećan.

Zarotiram dudu nekoliko puta i složenim manevrom je ispuštam na jastuk. Duboko udišem i izdišem. Ponovo napinjem stomak i proliv nadire, usmeren pelenom, uz leđa! Osećam se snažniji nego ikad!

Lik je odiže, poseda je na sto a ona ga obujmi nogama. Konačno joj vidim noge. Bogovske!

Smradu treba izvesno vreme da dođe do njih, molim se da stigne na vreme.

Bezobraznici počinju uzdisati i halapljivo raditi ono sa jezikom i usnama.

Otkako sam ga video prvi put, pitao sam se ko je lik. Smrdi i odvratan je. Pokušavao je da mi se dopadne, golicao me, donosio mi idiotske zvečke i plišane mede al' mu sve to džaba.

Nikad se nije dugo zadržao, ni na njoj ni u stanu. Pobrinuo sam se za to.

Izvlači joj gaćice ispod suknje i spušta glavu među njene grudi.

Među moje grudi, sunce ti jebem!

Kucnuo je čas. Smrad je sigurno stigao do njih.

Oslobađam vrisak snažnim intenzitetom. Urlam kao da me svi đavoli gone, kao da sam fabrička sirena koja najavljuje smak sveta. Mogu da se kladim da mi iskaču žile na vratu a ja se osećam tako dobro!

Pojačavam plač, puštam ogromne suze a u sebi likujem!

On psuje, navlači polu skinute pantole.

Psuj idiote, psuj!

Ona hitro ustaje sa stola, namešta kosu i prilazi užurbano. Odiže me iz kreveca i montira onaj svoj ljupki izraz, kad joj vazduh nije po volji. Milina me spopada, ponovo!

Skida sa mene usranke a lik, gundajući, donosi kadicu iz kupatila. Smanjujem plač i najradije bih mu isplazio jezik, al' to još ne umem. Još sam mali.

Kupa me, poleže na krevet i juri u kupatilo po puder. Lik samo stoji i gleda me sa gađenjem.

Jesam te zajebao, a?

Tada se desi. Zagledao sam mu se u oči dok mi neka moć pali svest a on se od mog pogleda izbezumljuje, osećam njegov strah svakom ćelijom tela, i beži van, daleko. Siguran sam da se nikad neće vratiti.

— Demijane sine, gde ode? Šta si mu to uradio? Ma nema veze, ti si moj jedini!

Opet si me slagala, majko. Baš kako On, moj otac, voli!

Smejem se, gugućem i pružam joj ručice. Vidite, još sam mali.